

Limity ohně a hněvu

Miloš Balabán

Mezi Pchjongjangem a Washingtonem létají ostrá slova. Donald Trump varoval Severní Koreu, že by raději měla přestat vyhrožovat Spojeným státům, jinak prý zakusí „oheň a hněv, jaké svět neviděl“.

Takto silná a emotivní slova jsme snad ani od jednoho amerického poválečného prezidenta, a to i ve velmi vyhrocených dobách studené války, ještě neslyšeli. Severokorejci tradičně kontrovali emotivní výhrůžkou raketového útoku na tichomořský ostrov Guam s velkou americkou vojenskou základnou. Hrozí nám tak skutečně konflikt, který by měl závažné následky nejen pro regionální, ale i globální bezpečnost a ekonomiku? Stoprocentně se nedá vyloučit nic, i náhodný a nesprávně vyhodnocený incident může spustit lavinu, která se nakonec nedá zastavit. A Kim Čong-un je hodně nepředvídatelný diktátor. Žádný z klíčových aktérů dění na Korejském poloostrově ale nemůže být připraven na okamžitou změnu současného statu quo. Severní Korea je sice v bushovské terminologii „darebáckým státem“, jenže fakticky užitečným jak pro Čínu, tak pro Spojené státy.

KLDR váže nemalé americké vojenské kapacity, což Číně ve strategickém soupeření s USA vyhovuje, a naopak Spojeným státům to zdůvodňuje silnou vojenskou přítomnost v Jižní Koreji. Pokud by Američané chtěli, aby KLDR zakusila „oheň a hněv, jaké svět neviděl“, bylo by to vojensky obtížné, krvavé a nákladné, uvážíme-li, že Severní Korea má jaderné zbraně, i když „zaostalé“, přes osm tisíc podzemních vojenských zařízení a dělostřelectvo, které má na mušce Soul. A samozřejmě je to geopoliticky neprůchodné, protože ani Čína, ani Rusko by s americkou akcí nesouhlasily.

A totéž se dá očekávat u Jižní Koreje a Japonska, které mohou být, na rozdíl od Spojených států, přímo zasaženy severokorejským úderem. A navíc, i když připustíme, že by snad USA „krvavě zvítězily“, co by pak Jižní Korea se Severní Koreou dělala? Za jakou cenu a v jakých podmínkách by se odehrával proces případného sjednocování? Začínat v totálním bodu nula by asi nebylo optimální.

Možná i pro všechny uvedené důvody i takový „jestřáb“, jakým je republikánský senátor John McCain, šéf senátního branného výboru, prohlásil na Trumpovu adresu, že „velcí vůdci“ svým nepřátelům nevyhrožují, nejsou-li odhodláni jednat. Jednat se ale bude muset. Hlavně diplomaticky a koordinovaně s Čínou a Ruskem, i když ty mají na způsob řešení 64 let neuzavřeného konfliktu na Korejském poloostrově odlišný pohled než Spojené státy.

Jednomyslné schválení zatím nejtvrdějších ekonomických sankcí vůči KLDR Radou bezpečnosti OSN minulý týden je společným jmenovatelem, od kterého se může odvíjet řešení tohoto skutečného reliktu studené války. Bez ohně a hněvu.

I když připustíme, že by snad USA „krvavě zvítězily“, co by pak Jižní Korea se Severní Koreou dělala?

(Autor je bezpečnostní analytik)